

Schaduwbeeld

Het was geen toeval. Het was ook geen afspraak. Noch was het die wonderlijke speling van het lot waarvoor ik me de rest van mijn leven een innige dankbaarheid verschuldigd zou voelen. Het was eenvoudigweg zoals het was, en het voelde of vragen overbodig zouden zijn.

Hoewel geen woord van onze afspraak had kunnen getuigen waren altijd op hetzelfde moment dáár, een kwart van een uur voor de bel maar het geheel van een ervaring te vroeg. Ik heb mezelf nooit wijsgemaakt dat je me nog specialer vond dan ik jou of dat jij wist dat ik dat niet deed, maar

Het is verwonderlijk hoe eenvoudig het voor me is elk detail van die dag opnieuw te beleven, slechts door mijn ogen een moment te sluiten. Alsof de mantel van jouw duisternis, die me elk zicht zou moeten ontnemen, me vanuit zijn diepst een nieuw beeld inspreekt.

Twee kleine, fluisterende lippen groeien en worden als een nieuwe persoon, met twee aarzelende voeten, op de drempel van de poort. Samen met de eerste lichtstralen van de ontwakende zon zet je een voorzichtige stap in mijn richting.

Toch, als er een aanschouwing van de hemel mogelijk is, moet die in het diepst van je blik, achter de donkere sluier die je oogleden bedekt, gelegen zijn, als een diamanten glans ingebed in het warme zijde. Onbeweeglijk, als in de vrees een heilig ogenblik te verstoren, kijkend, naar dat wat ik al wist.

Tekens die me niets zeggen, woorden die me koud laten. Mijn uitspraken zijn geworden als een gesloten boek. Elke twijfel die ooit in mij opgekomen is, over het bestaan van perfectie is verdrongen door mijn hart als ik me voorstel hoe ik je in mijn armen zou sluiten.

Dan, plots, een bliksemschicht. Het geluid van de stemmen dat op de achtergrond verstomt, een passerende jongen die genageld blijft aan de grond, midden in een stap. Fluitende vogels die hun lach tomen. Geen blad dat meer ritselt; geen beweging meer, die getuigt van leven op aarde.

De mond nauwelijks bewegend doe je nog een enkele stap en kijkt me dan aan. Een glimlach speelt om mijn mond, ik beweeg. Jij beweegt. Ik, onbewogen door de verleidende blik van de goddelijke Medusa, maar toch als enige echt geraakt.

De kreet blijft steken in je keel. Een verstomde vraag, als gegrepen door je verwondering. De tijd staat stil, temidden van versteende beelden staan wij, twee kurken in de oceaan van een ondoordringbare mist. En ik hield van je.

Een moment voor eeuwig. Met wijzers van een klok, die hun betekenis voor me hebben afgestaan. Een arm over je schouders, zonder het ooit te hebben gedurfd. Zozeer ben je mijn gelijke, maar toch precies mijn tegengestelde.

Een dag voor altijd. Zonder wijzer van een klok te worden. Tijd; als een eenzaam figuur in de wildernis, als verbannen naar een verdwaasde leegte. Waarom verbazen wij ons zo over de tijd, die op zijn schreden wankelt, zonder ons erover te verbazen dat hij onvermoeibaar, in gelijk tempo, altijd doorgaat?

Een seconde in een dag. Met wijsheid, uit een onbekende bron ontsproten. Toch voel ik me slechts als een roos, met verwelkte bladeren, in het water gesmeten met een kort briefje aan mijn hals: Ik hou van je.

Maar het is slechts een illusie.
Mijn hart, hebbend liefgehad
Het is geen waarheid

Het is een waanbeeld dat het mogelijk zou zijn.
Heeft zich laten bedriegen
Het was alles slechts een illusie,

Het was alles maar een schaduw, die ik aanbad,
Als een weerspiegeling in het water, die niet meer bestaat als ik je lichaam raak.
Maar als ik ware liefde slechts ken als een weerspiegeling,
Dan mag ik nu sterven.

*Je bent mijn gelijke,
Maar toch mijn tegengestelde
De zon, die je je leven schenkt,
Schenkt me ook het mijne
Wie ben ik?*